נזיר טהור ומצורע מהו שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן **אמר** להן נזיר להעביר ומצורע לגדל. כלומר מזיר להעביר שער מכל וכל שמינו לריך עוד לשער שיגדלנו לשום מלוה מבל תגלחת לשמונה של מלורע לגדל שער ולגלחו שניה לפני יום הכפורים קרבנות והולילו ולוקות זו מזו לא יפטרו זו את זו: ולא תעלה לו בימי ספרו בתמיה כלומר תגלחת שניה של מלורע שגם היא להעביר מדוע לא תעלה לו לתגלחת מזירות טהרה אמר להן זה לפני זריקת דמים תגלחת דמלורע דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ במים וטהר ואיזה השביעי יקח שני כבשים בני שנה[1]: וזו. תגלחת מזיר לאחר זריקת דמים דכתיב וגלח הנזיר פתח אהל מועד וקלק[2] שער ראשו מזו ומן על האש אשר תחת זבח השלמים:

ותעלה לימי [צרעתו] ובומאתו לתגלחת נזיר טמא

אמר להן טמא לאחר ביאת מים. דכתיב וגילח ראשו ביום טהרתו ביום ד' השמיני[3] יגלחנו ביום טהרתו משמע לאחר טהרתו והכי דריש ליה בספרי ומלורע לפני ביאת מים דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ את [כל] בשרו במים וטהר: אמרו לו יפה אמרת. כמו לשון אחר הוא בכמה ספרים ולא[4] גרסינן בעי לה דימי: וזה לפני ביאת מים. מלורע: וזה לאחר ביאת מים. תגלחת מזיר טמא בדפרישים: זה לפני זריקת דמים. תגלחת[5] מזיר טהור: **הני** ד' **תגלחיות משום מצוה.**

כלומר כולהון משום מלוה ולריך תער לף לשלישית ולפי' טמא ולאי ומוחלט ולאי שטעון מרבע תגלחיות ותגלחת שלישית ליכא אלא לנזיר טמא ולפי דעתי[6] לא מהדר לאחרבע תגלחיות דאמרי' לאיירי בספק מוחלט וספק טמא שאין במאמינו תגלחת אלא אחת מוכל להסתפק או בטוחלט או בנזיר טהור ולאי[7] מלורע ונזיר טהור נפקא לן מקראי דפ' שלשה מינין (לעיל דף מא.) דכתיב ונזיר[8] טמא נמי גמרינן לה מנזיר טהור וקוגיא[9] דהש"ס הוא דסלקא הכי ולרמי בר חמא מיבעיא ליה ובקונטרס היה יכול לומר תגלחת מזיר טמא לריכה תער אבל תגלחת מזיר טהור לריכה תער אלא דנקט הכי תגלחיות משום דמייריהו בהו בסוגיין בטוחלט ולאי וטמא ולאי דמגלח מרבע תגלחיות: לי אחמת משום לישנורי שער אפי' סכייה נמי. ולריך לומר דגילח מקלת השער בספרים או בתער שאם אין נמי בכל ראשו או לף הדר כדאמרי' בפ' המוכל (ב"ק דף פו.) ולא מצי למיעבד תגלחת של טהרה וה"ה דמצי למיבעי לי מגלחו בספרים:

אמרו לו ולא **תעלה** לו **לימי תלוטו.** בשביל שהוא להעביר ושל מלורע לגבל: **לא תעלה** לו **לימי ספרו.** שאתיהן להעביר שמכאן ואילך אין לריכין לגבל שער (ו) וכבר גבל לו כדי לכוף רגשו לעיקרו: **עכשיו מלורע מגלח לפני זריקת דמים.** שהרי ביום השביעי מגלח וביום השמיני מביא קרבנותיו: **ונזיר מגלח לאחר זריקת דמים.** כדכתיב [במדבר ו] ואת החלין יעשה זבח שלמים לי' והדר כתיב וגלח הנזיר כו' היכן מצאת מומרים שיהא עולה לו מגלחת ל' לכאן ולכאן: **ת"ל לא תעלה לימי ספרו ונזרו.** בשביל שזה לפני זריקת דמים וזה לאחר זריקת דמים אלא תעלה לו לימי ספרו וטומאתו דנזיר שנטמא בתוך ונלטרע שתהא מגלחתו עולה לכאן ולכאן דזה וזה מגלח לפני זריקת דמים שאתיהן מגלחין בז' (ו) ומביאין קרבן בח' שלהן: **אמר להן חיזו שניהן מגלחין לפני ביאת מים יפה אמרת אבל טמא לאחר ביאת מים** כדכתיב [שם] וגלח רגשו ביום טהרתו משמע לאחר טהרה דמגלח לאחר ביאת מים (ז): הכי גרסי' **אמרו לו יפה אמרת שלא תעלה לו** (ו) [ח] **לימי ספרו לימי נזירותו ולימי תלוטו ולימי טומאתו שזה נגדל וזה נגדל.** אמרו לו מקח הדבר שלא תעלה לו מגלחת לימי ספרו בימי מגלח לפני זריקת דמים ביום השביעי וזיר מגלח ביום הבאת קרבנותיו לאחר זריקת דמים אבל תעלה טהרתו שמלורע בימי ספרו מגלח לפני זריקת דמים ביום השביעי וזיר מגלח ביום הבאת קרבנותיו לאחר זריקת דמים אבל תעלה לו מגלחת אחת לימי טומאתו ולימי תלוטו שזה וזה מגלחין לגבל שיער אחר מלורע לימי תלוטו מגלח כדי לגבל שיער אחר שיהא מגלח לזירות טהרתו: **אמר להן.** לכך אין עולה לו מגלחת אחת מכולן לב' מגלחות אחת שזה וזה מלורע (ח) לימי תלוטו מגלח כדי לגבל ונזיר להעביר ואם נזיר טמא הוא והוא מלורע אע"פ שאתיהן לגבל עדיין אין עולה להן מגלחת אחת לכאן ולכאן שמלורע מגלח לפני ביאת מים (ז) וכן נזיר טהור ומלורע לימי ספרו אע"פ שאתיהן להעביר הואיל ומלורע לימי ספרו מגלח לפני זריקת דמים ונזיר טהור לאחר זריקת דמים כמו שמפורש למעלה [ולכך] אין מגלחת אחת עולה לשתיהן:

תני ואי ודאי נזיר הוא עולה הראשונה חובה וזו נדבה ואם טמא ומוחלט הוא עולה הראשונה נדבה וזו חובה וזה שאר קרבנו א טמא ספק ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים ב מוחלט ספק וטמא ודאי אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר שבעים וארבעה ימים ג טמא ודאי ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה ימים (ו) שאלו תלמידיו את ר' שמעון בן יוחי נזיר טהור ומלורע מהו שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן אמר להן ד אינו מגלח אמרו לו למה אמר להן אילו זה לגדל וזה לגדל וזה להעביר וזה להעביר יפה אתם אומרים עכשיו נזיר להעביר ומלורע לגדל ולא תעלה לו לימי חלוטו ותעלה לו לימי ספרו ואמר להן אילו זה לפני זריקת דמים וזה לפני זריקת דמים יפה אתם אומרים אלא (ו) מלורע לפני זריקת דמים ונזיר לאחר זריקת דמים ולא תעלה לו לימי לרעתו ונזירותו ותעלה לו לימי חלוטו וטומאתו אמר להן אילו זה לפני ביאת מים וזה לפני ביאת מים יפה אתם אומרים אלא טמא לאחר ביאת מים מלורע לפני ביאת מים אמרו לו יפה אמרת שלא תעלה לו לימי ספרו ולנזירותו ותעלה לו לימי חלוטו וטומאתו דזה לגדל וזה לגדל הוא אמר להן (ג) נזיר טהור והוא מלורע זה לגדל וזה להעביר ואם נזיר טמא והוא מלורע זה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים

תני **ואם ודאי נזיר היה.** מתחילה ולף מוחלט ולף טמא הרי עולה לרשמונה מובא וזו נדבה וכן כולן חוץ מן הרשמונה: **ואלו הן שאר קרבנותיו.** שעדיין לף הביא: **ואם טמא ספק ומוחלט ודאי.** (ד) ביום לרשון של נזירותו חוכל בקדשים לאחר ז' ימים שהיא תגלחת שניה של מלורע לגדל שער ולגלחו שניה לפני יום הכפורים קרבנות והולילו ולוקות זו מזו לא יפטרו זו את זו: ולא תעלה לו בימי ספרו שבתחילה שהיא תגלחת שניה של מלורע שגם היא להעביר מדוע לא תעלה לו לתגלחת מזירות טהרה אמר להן זה לפני זריקת דמים תגלחת דמלורע דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ במים וטהר וביום השמיני יקח שני כבשים בני שנה[1]: וזו. תגלחת מזיר לאחר זריקת דמים דכתיב וגלח הנזיר פתח אהל מועד וקלק[2] שער ראשו מזו ומן על האש אשר תחת זבח השלמים:

תמן זבח השלמים:

ותעלה לימי [צרעתו] ובומאתו לתגלחת נזיר טמא

אמר להן טמא לאחר ביאת מים. דכתיב וגילח ראשו ביום טהרתו ביום ד' השמיני[3] יגלחנו ביום טהרתו משמע לאחר טהרתו והכי דריש ליה בספרי ומלורע לפני ביאת מים דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ את [כל] בשרו במים וטהר: אמרו לו יפה אמרת. כמו לשון אחר הוא בכמה ספרים ולא[4] גרסינן בעי לה דימי: וזה לפני ביאת מים. מלורע: וזה לאחר ביאת מים. תגלחת מזיר טמא בדפרישים: זה לפני זריקת דמים. תגלחת[5] מזיר טהור: **הני** ד' **תגלחיות משום מצוה.**

כלומר כולהון משום מלוה ולריך תער לף לשלישית ולפי' טמא ולאי ומוחלט ולאי שטעון מרבע תגלחיות ותגלחת שלישית ליכא אלא לנזיר טמא ולפי דעתי[6] לא מהדר לאחרבע תגלחיות דאמרי' לאיירי בספק מוחלט וספק טמא שאין במאמינו תגלחת אלא אחת מוכל להסתפק או בטוחלט או בנזיר טהור ולאי[7] מלורע ונזיר טהור נפקא לן מקראי דפ' שלשה מינין (לעיל דף מא.) דכתיב ונזיר[8] טמא נמי גמרינן לה מנזיר טהור וקוגיא[9] דהש"ס הוא דסלקא הכי ולרמי בר חמא מיבעיא ליה ובקונטרס היה יכול לומר תגלחת מזיר טמא לריכה תער אבל תגלחת מזיר טהור לריכה תער אלא דנקט הכי תגלחיות משום דמייריהו בהו בסוגיין בטוחלט ולאי וטמא ולאי דמגלח מרבע תגלחיות: לי אחמת משום לישנורי שער אפי' סכייה נמי. ולריך לומר דגילח מקלת השער בספרים או בתער שאם אין נמי בכל ראשו או לף הדר כדאמרי' בפ' המוכל (ב"ק דף פו.) ולא מצי למיעבד תגלחת של טהרה וה"ה דמצי למיבעי לי מגלחו בספרים:

תמן

כא א מיי' פ"י מהל' מזירות הל"י:
כב ב מיי' שם הלכה י"ח:
כג ג מיי' שם הל"ג:
כד ד מיי' שם הל"ח:

פי' הרא"ש

ספק טמא ומוחלט ודאי. אוכל בקדשים לאחר ז' ימים כי יום [ראשון] לנזירותו מגלח לחלוטו וישב מחוץ לאהלו ז' ימים וביום הז' מגלח [פעם] ב' וכח' מביא קרבנותיו בו ביום ואוכל בקדשים מיד. והאי דקאמר לאחר ח' ימים לאו דוקא. ומונה ל' יום ויום הח' מן המנין וביום ל"א יגלח דכיון שנטהר מצרעתו אינו מגלח אלא עד יום ל"א כשאר נזירים אע"פ שעדיין אינו שותה יין ומטמא למתים דשמא נזיר טמא היה ואותו יום ל"א שהוא יום ל"ח לנזירותו עולה לו לנזי' טהרה ומגלח יום ל"א שהוא ס"ח לנזירו' והיינו דקאמר ושותה יין ומטמא למתים לאחר ס"ז דהיינו יום ס"ח: מוחלט ספק וטמא ודאי אוכל בקדשים אחר ל"ז ימים. דמאחר שאינו מוחלט ודאי א"א לו לגלח מיד אלא מזה ג' וז' ומגלח בח' ומביא קרבן נזי' טמא ומביא צפרים לספק חלוטו: וא"א לו לגלח עד סוף ל' דשמא לאו מוחלט הוא. וביום ל' דהיינו ל"ז לנזיר' מגלח דכיון דיש עליו ספק צרעת מגלח ביום ל' כדפי' לעיל וביום ל"ח יביא עולת בהמה לספק נזי' טהרה וחטאת העוף לספק ואוכל בקדשים בו ביום. ושמא מוחלט הוא והויין הנך ב' תגלחות לחלוטו ולספרו ולסוף ז' ימים יגלח ג' לטומאתו. ויום ל"ח עולה לו למנין השביעי. וביום הח' יתחיל למנות נזיר' טהרה ומגלח יום ל"א והיינו דקאמר ושותה יין ומטמא למתים אחר ע"ד ימים: טמא ודאי ומוחלט ודאי. אוכל בקדשים לאחר ח' ימים דכיון שהוא מוחלט ודאי מגלח ביום הא' ג) וביום הז' מביא נזי' טמא ומתחיל בו ביום למנות ל' יום ומגלח ביום ל"א. והיינו דקאמר שותה יין ומטמא למתים אחר מ"ד ימים: מפני מה נזיר טהור אינו כמצורע ותעלה תגלחת צרעתו לנזירותו כגון אם נחלט ביום השלמת נזירותו ונתרפא וגילח לצרעתו תעלה לו גם לנזי' ובמתני' אמרי' דצריך ד' תגלחות משום דתגלחת צרעתו לא עלתה לו לנזירותו: נזיר להעביר הוא מעביר שערו לגמרי ואינו צריך לגדלו עוד לשם מצוה: ומצורע לגדל בתגלחת ראשונה של מצורע צריך לגדל שערו כדי לגלחו שנית לאחר ימי ספרו. והואיל וחלוקים זה מזה אין עולין של זה לזה: ויעלו לו לימי ספרו שגם הוא להעביר: זה לפני זריקת דמים. גלוח מצורע דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ בשרו במים. וביום השמיני יקח ב' כבשים. וזו תגלחת נזי' לאחר זריקת דמים כתיב ביה וגלח הנזיר פתח אהל מועד ולקח את שער ראשו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים: ותעלה לימי טומאתו. לתגלחת נזי' טמא: טמא לאחר ביאת מים דכתיב וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו. ביום טהרתו משמע אחר טהרתו. והכי דריש לה בספרי: ומצורע לפני ביאת מים דכתיב וביום השביעי יגלח את כל שערו ורחץ בשרו במים וטהר. יש בספרים לישנא אחרינא עד תנא ר' חייא זה לפני ביאת מים וכו' כדפי' לעיל:

ג) ל"ל וביום הז' יגלח תגלחת שניה וביום הח' יביא קרבנות מלורע וחוכר ומונה ז' ומגלח מזירות טומאתו ומתחיל כו'.

נוסחת הריב"ן

ו] בקדשים בו ביום כיון שהגיע כפרתו: 3] ומונה מזירות טהרתו כו': ג] מומרים לו אמר כו' ואמ"כ נזירות כו' ע"ד הס"ד: 7] קרבנותיו כו' ומגלח מזירות: ה] תגלחת צרעתו ביום שנטהרו יומי וכו': 1] בשביעי שלהן: 2] ומלורע לפני ביאת מים כדכתיב וביום השביעי יגלח את כל שערו ואמ"כ כתיב וכתך את בגדיו וטבל: 4] שלא תעלה לו לימי ספרו ולימי מזירותו ומעלה לו לימי חלוטו כו' תגלחת אחת לימי מזירות: ט] שיהא בעבור גילוח יום שמיני וטמא לגלח לתשלום מזירות טהרתו הס"ד: י] מלורע בימי ספרו כ] ומיר טמא לאחר חלוטו: כל ומיר טמא לאחר ביאת מים וכן מיר כו' ומלורע מגלח לפני כו':

הגהות הב"ח

(ו) נמ' ודאי ולאי מיר: (ב) שם אלא עכשיו מלורע לפני זריקת: (ג) שם אמר להן אם מיר טהור: (ד) ר"ש"י ד"ה ואם טמא כו' ולאי היה ביום לשמון: (ה) ד"ה טמא ולאי ס' מגלחת ביום וכו' שמביא קרבנות ומונה ס' שלמים ומגלח ביום ל' שלישית הלנו הן הן של ימי חלוטו ושל ימי ספרו ועדיין לי אתה מוסר אלא בתלילת קדשים דהיינו לאחר ז' ומוזר ומונה שבעה לתגלחת טומאתה וחמ"ל שלשים ומגלח מזירות טהרה ומטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים ומיטמא למתים לאחר שלשים ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה ימים ומביא קרבנותיו ביום השביעי ומגלח ביום השמיני: שאלו תלמידיו אף ר' מלורע מהו שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן: אמר להן אילו זה לגדל וזה לגדל וזה להעביר וזה להעביר יפה אתם אומרים עכשיו נזיר להעביר ומלורע לגדל ולא תעלה לו לימי חלוטו ותעלה לו לימי ספרו ואמר להן אילו זה לפני זריקת דמים וזה לפני זריקת דמים יפה אתם אומרים אלא מלורע לפני זריקת דמים ונזיר לאחר זריקת דמים ולא תעלה לו לימי לרעתו ונזירותו ותעלה לו לימי חלוטו וטומאתו אמר להן אילו זה לפני ביאת מים וזה לפני ביאת מים יפה אתם אומרים אלא טמא לאחר ביאת מים מלורע לפני ביאת מים אמרו לו יפה אמרת שלא תעלה לו לימי ספרו ולנזירותו ותעלה לו לימי חלוטו וטומאתו דזה לגדל וזה לגדל הוא אמר להן (ג) נזיר טהור והוא מלורע זה לגדל וזה להעביר ואם נזיר טמא והוא מלורע זה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים תני **ואם ודאי נזיר היה.** מתחילה ולף מוחלט ולף טמא הרי עולה לרשמונה מובא וזו נדבה וכן כולן חוץ מן הרשמונה: **ואלו הן שאר קרבנותיו.** שעדיין לף הביא: **ואם טמא ספק ומוחלט ודאי.** (ד) ביום לרשון של נזירותו חוכל בקדשים לאחר ז' ימים שהיא תגלחת שניה של מלורע לגדל שער ולגלחו שניה לפני יום הכפורים קרבנות והולילו ולוקות זו מזו לא יפטרו זו את זו: ולא תעלה לו בימי ספרו שבתחילה שהיא תגלחת שניה של מלורע שגם היא להעביר מדוע לא תעלה לו לתגלחת מזירות טהרה אמר להן זה לפני זריקת דמים תגלחת דמלורע דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ במים וטהר וביום השמיני יקח שני כבשים בני שנה[1]: וזו. תגלחת מזיר לאחר זריקת דמים דכתיב וגלח הנזיר פתח אהל מועד וקלק[2] שער ראשו מזו ומן על האש אשר תחת זבח השלמים:

תמן

ותעלה לימי [צרעתו] ובומאתו לתגלחת נזיר טמא

אמר להן טמא לאחר ביאת מים. דכתיב וגילח ראשו ביום טהרתו ביום ד' השמיני[3] יגלחנו ביום טהרתו משמע לאחר טהרתו והכי דריש ליה בספרי ומלורע לפני ביאת מים דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ את [כל] בשרו במים וטהר: אמרו לו יפה אמרת. כמו לשון אחר הוא בכמה ספרים ולא[4] גרסינן בעי לה דימי: וזה לפני ביאת מים. מלורע: וזה לאחר ביאת מים. תגלחת מזיר טמא בדפרישים: זה לפני זריקת דמים. תגלחת[5] מזיר טהור: **הני** ד' **תגלחיות משום מצוה.**

כלומר כולהון משום מלוה ולריך תער לף לשלישית ולפי' טמא ולאי ומוחלט ולאי שטעון מרבע תגלחיות ותגלחת שלישית ליכא אלא לנזיר טמא ולפי דעתי[6] לא מהדר לאחרבע תגלחיות דאמרי' לאיירי בספק מוחלט וספק טמא שאין במאמינו תגלחת אלא אחת מוכל להסתפק או בטוחלט או בנזיר טהור ולאי[7] מלורע ונזיר טהור נפקא לן מקראי דפ' שלשה מינין (לעיל דף מא.) דכתיב ונזיר[8] טמא נמי גמרינן לה מנזיר טהור וקוגיא[9] דהש"ס הוא דסלקא הכי ולרמי בר חמא מיבעיא ליה ובקונטרס היה יכול לומר תגלחת מזיר טמא לריכה תער אבל תגלחת מזיר טהור לריכה תער אלא דנקט הכי תגלחיות משום דמייריהו בהו בסוגיין בטוחלט ולאי וטמא ולאי דמגלח מרבע תגלחיות: לי אחמת משום לישנורי שער אפי' סכייה נמי. ולריך לומר דגילח מקלת השער בספרים או בתער שאם אין נמי בכל ראשו או לף הדר כדאמרי' בפ' המוכל (ב"ק דף פו.) ולא מצי למיעבד תגלחת של טהרה וה"ה דמצי למיבעי לי מגלחו בספרים:

תמן

כא א מיי' פ"י מהל' מזירות הל"י:
כב ב מיי' שם הלכה י"ח:
כג ג מיי' שם הל"ג:
כד ד מיי' שם הל"ח:

פי' הרא"ש

ספק טמא ומוחלט ודאי. אוכל בקדשים לאחר ז' ימים כי יום [ראשון] לנזירותו מגלח לחלוטו וישב מחוץ לאהלו ז' ימים וביום הז' מגלח [פעם] ב' וכח' מביא קרבנותיו בו ביום ואוכל בקדשים מיד. והאי דקאמר לאחר ח' ימים לאו דוקא. ומונה ל' יום ויום הח' מן המנין וביום ל"א יגלח דכיון שנטהר מצרעתו אינו מגלח אלא עד יום ל"א כשאר נזירים אע"פ שעדיין אינו שותה יין ומטמא למתים דשמא נזיר טמא היה ואותו יום ל"א שהוא יום ל"ח לנזירותו עולה לו לנזי' טהרה ומגלח יום ל"א שהוא ס"ח לנזירו' והיינו דקאמר ושותה יין ומטמא למתים לאחר ס"ז דהיינו יום ס"ח: מוחלט ספק וטמא ודאי אוכל בקדשים אחר ל"ז ימים. דמאחר שאינו מוחלט ודאי א"א לו לגלח מיד אלא מזה ג' וז' ומגלח בח' ומביא קרבן נזי' טמא ומביא צפרים לספק חלוטו: וא"א לו לגלח עד סוף ל' דשמא לאו מוחלט הוא. וביום ל' דהיינו ל"ז לנזיר' מגלח דכיון דיש עליו ספק צרעת מגלח ביום ל' כדפי' לעיל וביום ל"ח יביא עולת בהמה לספק נזי' טהרה וחטאת העוף לספק ואוכל בקדשים בו ביום. ושמא מוחלט הוא והויין הנך ב' תגלחות לחלוטו ולספרו ולסוף ז' ימים יגלח ג' לטומאתו. ויום ל"ח עולה לו למנין השביעי. וביום הח' יתחיל למנות נזיר' טהרה ומגלח יום ל"א והיינו דקאמר ושותה יין ומטמא למתים אחר ע"ד ימים: טמא ודאי ומוחלט ודאי. אוכל בקדשים לאחר ח' ימים דכיון שהוא מוחלט ודאי מגלח ביום הא' ג) וביום הז' מביא נזי' טמא ומתחיל בו ביום למנות ל' יום ומגלח ביום ל"א. והיינו דקאמר שותה יין ומטמא למתים אחר מ"ד ימים: מפני מה נזיר טהור אינו כמצורע ותעלה תגלחת צרעתו לנזירותו כגון אם נחלט ביום השלמת נזירותו ונתרפא וגילח לצרעתו תעלה לו גם לנזי' ובמתני' אמרי' דצריך ד' תגלחות משום דתגלחת צרעתו לא עלתה לו לנזירותו: נזיר להעביר הוא מעביר שערו לגמרי ואינו צריך לגדלו עוד לשם מצוה: ומצורע לגדל בתגלחת ראשונה של מצורע צריך לגדל שערו כדי לגלחו שנית לאחר ימי ספרו. והואיל וחלוקים זה מזה אין עולין של זה לזה: ויעלו לו לימי ספרו שגם הוא להעביר: זה לפני זריקת דמים. גלוח מצורע דכתיב וביום השביעי יגלח ורחץ בשרו במים. וביום השמיני יקח ב' כבשים. וזו תגלחת נזי' לאחר זריקת דמים כתיב ביה וגלח הנזיר פתח אהל מועד ולקח את שער ראשו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים: ותעלה לימי טומאתו. לתגלחת נזי' טמא: טמא לאחר ביאת מים דכתיב וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו. ביום טהרתו משמע אחר טהרתו. והכי דריש לה בספרי: ומצורע לפני ביאת מים דכתיב וביום השביעי יגלח את כל שערו ורחץ בשרו במים וטהר. יש בספרים לישנא אחרינא עד תנא ר' חייא זה לפני ביאת מים וכו' כדפי' לעיל:

ג) ל"ל וביום הז' יגלח תגלחת שניה וביום הח' יביא קרבנות מלורע וחוכר ומונה ז' ומגלח מזירות טומאתו ומתחיל כו'.

נוסחת הריב"ן

ו] בקדשים בו ביום כיון שהגיע כפרתו: 3] ומונה מזירות טהרתו כו': ג] מומרים לו אמר כו' ואמ"כ נזירות כו' ע"ד הס"ד: 7] קרבנותיו כו' ומגלח מזירות: ה] תגלחת צרעתו ביום שנטהרו יומי וכו': 1] בשביעי שלהן: 2] ומלורע לפני ביאת מים כדכתיב וביום השביעי יגלח את כל שערו ואמ"כ כתיב וכתך את בגדיו וטבל: 4] שלא תעלה לו לימי ספרו ולימי מזירותו ומעלה לו לימי חלוטו כו' תגלחת אחת לימי מזירות: ט] שיהא בעבור גילוח יום שמיני וטמא לגלח לתשלום מזירות טהרתו הס"ד: י] מלורע בימי ספרו כ] ומיר טמא לאחר חלוטו: כל ומיר טמא לאחר ביאת מים וכן מיר כו' ומלורע מגלח לפני כו':

הגהות הב"ח

(ו) נמ' ודאי ולאי מיר: (ב) שם אלא עכשיו מלורע לפני זריקת: (ג) שם אמר להן אם מיר טהור: (ד) ר"ש"י ד"ה ואם טמא כו' ולאי היה ביום לשמון: (ה) ד"ה טמא ולאי ס' מגלחת ביום וכו' שמביא קרבנות ומונה ס' שלמים ומגלח ביום ל' שלישית הלנו הן הן של ימי חלוטו ושל ימי ספרו ועדיין לי אתה מוסר אלא בתלילת קדשים דהיינו לאחר ז' ומוזר ומונה שבעה לתגלחת טומאתה וחמ"ל שלשים ומגלח מזירות טהרה ומטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים ומיטמא למתים לאחר שלשים ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה ימים ומביא קרבנותיו ביום השביעי ומגלח ביום השמיני: שאלו תלמידיו אף ר' מלורע מהו שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן: אמר להן אילו זה לגדל וזה לגדל וזה להעביר וזה להעביר יפה אתם אומרים עכשיו נזיר להעביר ומלורע לגדל ולא תעלה לו לימי חלוטו ותעלה לו לימי ספרו ואמר להן אילו זה לפני זריקת דמים וזה לפני זריקת דמים יפה אתם אומרים אלא מלורע לפני זריקת דמים ונזיר לאחר זריקת דמים ולא תעלה לו לימי לרעתו ונזירותו ותעלה לו לימי חלוטו וטומאתו אמר להן אילו זה לפני ביאת מים וזה לפני ביאת מים יפה אתם אומרים אלא טמא לאחר ביאת מים מלורע לפני ביאת מים אמרו לו יפה אמרת שלא תעלה לו לימי ספרו ולנזירותו ותעלה לו לימי חלוטו וטומאתו דזה לגדל וזה לגדל הוא אמר להן (ג) נזיר טהור והוא מלורע זה לגדל וזה להעביר ואם נזיר טמא והוא מלורע זה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים